మనిషిలో మరో మనిషి

ఆదూరి సావిత్రి

మేము గాంధీ బజార్లోంచి నెహ్రూ బజారుకు మారాం.

సామానులారీ గంభీరంగా వచ్చి, కొత్త ఇంటిముందు ఆగింది. నేను ముందుగానే వచ్చి పాలు పొంగించాను.

కూలివాళ్లు టకటకా సామానంతా నట్టింట్లో పారేసి, డబ్బు తీసుకుని చక్కా పోయారు.

బుట్టలు, తట్టలు, పక్కచుట్టలు, మంచాలు, ప్యాక్ చేసిన కుర్చీలు. ఇల్లంతా రణరంగంలా ఉంది.

గుండె గుభేలుమంది నాకు. ఇవన్నీ ఎప్పుడు సర్దాలి? చక్కని ఇంట్లోకి మారామనే సంతోషం ఆ క్షణంలో ఆవిరైపోయింది.

"కానీ...కానీ. ఏమిటలా నిలబడ్డావ్? అవన్నీ విప్పి ఇలా పడెయ్యి. కొన్ని నేను సర్దుతాను." అన్నారు మావారు గోపాలకృష్ణ.

బతికాంరా నాయనా అనుకుంటూ వీరనారిలా సామాను మధ్యలో జొరబడి ఒక్కొక్కటీ తీసి అందించసాగాను. మా బాబు అనిల్, పాప కూడా సాయంచేశారు.. మొత్తానికి ఎంతలాసర్దినా.. నాకు నచ్చేలా ఇంటిని తీర్చి దిద్దటానికి రెండు రోజులు పట్టింది.

ఇల్లునీటుగా కళకళలాడుతోంది. పదేపదే చూసుకుని మురిసిపోతున్న నా కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి. డైనింగ్ టేబుల్ మీద కుప్పగా ఉన్న విడిచినలుంగీ!

"ఎవరూ దీన్నిక్కడ పెట్టింది?" ఓ గావుకేకపెట్టాను.

"అరవకు నేనేపెట్టాను." కూల్‌గా అన్నారు గోపాలకృష్ణ.

"ఇక్కడా పెట్టేది?"

"బట్టలస్టాండు ఇక్కడ పెడితే నీటుగా లేదని, స్టోర్ రూంలో పడేస్తివి అస్తమానం అక్కడిదాకా ఎవడు పోతాడు?"

"ఖర్మ!" అంటూ ఆ లుంగీ పట్టుకెళ్ళి స్టాండు మీద పడేసి వచ్చేసరికి..తలుపుమీద వేలాడుతున్న తడి తువ్వాలు, డ్రస్సింగ్ టేబుల్ మీద అనిల్ లాగూ, చొక్కా..."ఏ మొచ్చిందర్రామీకు? ఛ ఛ! ఒక్కళ్ళకీ నీట్‌నెస్ లేదు. నా ఒక్కదానికే పట్టింది" విసుక్కుంటూ వాటిని పట్టుకుని మళ్ళీ స్టోర్‌రూంలో కెళ్ళాను

"మమ్మీ నీ చీర, పనిపిల్ల సోఫామీద పడేసింది." నవ్వాపుకుంటూ అన్నాడు అనిల్.

ఇస్సురంటూ నిలబడ్డాను.

నా అవస్థచూసి గోపాలకృష్ణ కూడా కిసుక్కున నవ్వటంతో మండింది నాకు ఇంతెత్తున లేచాను సీమటపాకాయలా పేలుతూ.

"నువ్వారికే హైరానపడకు." సానుభూతి అన్నారాయన.

"నా బొంద, ఆ స్టాండు పుచ్చుకుని ఒక్కొక్కరి వెనకే తిరుగుతుంటాను. విడిచినవి విడిచినట్లు దానిమీద పడెయ్యండి. నేను మోస్తూ ఉంటాను. ఈ టేబుల్ మీదా, తలుపుల మీద వేళ్ళాడబడటంకన్నా అది నయం" ఉక్రోషంగా అన్నాను.

"అదే బెటర్‌లాఉంది. ఏరా అనిల్?"

"యస్ డాడీ. మమ్మీ ఈ కొత్తింట్లో కొచ్చాక... మరీ తినేస్తోందికదూ?" వినయంగా అన్నాడు అనిల్.

వాళ్ళవంక కొరకొరా చూస్తూ అవతలి కెళ్ళిపోయాను.

"మమ్మీ.. అన్నయ్య నా పెన్ను తీసుకుని ఇవ్వటల్లేదూ." ఆరున్నొక్కరాగంతో వచ్చింది పాప.

"అది నా పెన్సిల్ తీసుకుని పారేసింది మమ్మీ." అన్నాడు అనిల్.

నాలో వేడి ఇంకా తగ్గలేదు.

"సిగ్గులేదురా నీకు? చిన్న పిల్లతో నీకు ఒంతా? పెన్సిల్ పారేస్తే వెతుక్కో. అంతేగానీ దాని పెన్ను ఊడలాక్కోటమేంటి?" కోపంగా అన్నాను.

"ఔన్లే. అది ఆడపిల్లగదూ. నీకు అదంటే ఎక్కువిష్టం,"

"నోర్మూయ్యి. నువ్వు లేనిపోని రాజకీయాలు ప్రవేశపెట్టకు."

"మరేంటీ? చిన్నవాళ్ళైనాసరే.. తప్పు చేస్తే ప్రతిక్రియ చెయ్యాలని నువ్వేగా చెప్పావు? అది నా పెన్సిల్ తీస్తే... ప్రతిక్రియగా దాని పెన్ను తీశాను."

"ఉద్ధరించావ్. అది చిన్నది. నీచెల్లెలు. ఆ అభిమానం ఉందా నీకసలు? అస్తమానం దాన్ని ఏడిపించటం, తిట్టటం అలవాటైపోయింది నీకు."

"అన్యాయం మమ్మీ! దాని మీద నాకు ప్రేమ లేకపోవటమేంటి? తిడితే ప్రేమ లేనట్లా? అలా అయితే... లేచింది మొదలు పడుకునే దాకా దేనికోదానికి నువ్వు నన్ను తిడుతూనే ఉంటావ్. నీకు నామీద ప్రేమ లేనట్లా?"

పేపరు చాటుచేసుకు నవ్వుతున్న గోపాలకృష్ణను చూడగానే అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది నాకు

"వాడంత తలబిరుసుగా మాట్లాడుతుంటే మందలించక.. పైగా నవ్వటమెందుకు?" అన్నాను రోషంగా.

"తలబిరుసేముంది? వాడిలాజిక్కు రీజన్‌బుల్‌గానే ఉంది గదా," అన్నారాయన

"నా బొందలా ఉంది. చిన్నప్పుడు మా అమ్మ, కారణం లేకుండా ఇరగదన్నినా నోరెత్తకుండా పడుండేవాళ్ళం."

"పాపం!"

"అప్పుడు వాళ్ళు పదేసిమంది పిల్లల్నయినా ఈజీగా పెంచగలిగారంటే ..."

'తల్లులకు ఓర్పెక్కువుండేదనుకుంటాను

"సింగినాదం గాదూ. పిల్లలే ఓర్పుగా పడుండేవాళ్ళు. మీ పిల్లల్లాంటి పిల్లలయితేనా."

"మన పిల్లలు" అంటూ కరెక్టు చేశారు.

మేమిలా వాదించుకుంటూ ఉండగానే. మా మానాన మమ్మల్నొదిలేసి, అనిల్,పాపఒకళ్ళ బుజాల మీదొకళ్ళు చేతులేసుకుని స్కూల్ కెళ్ళి పోయారు.

"వాళ్ళు క్షణంలో రాజీపడ్డారు నువ్వు మాత్రం ఇంత సీన్ క్రియేట్ చేసి పారేశావు కోపాన్ని కాస్త అదుపులో పెట్టుకోవాలోయ్ లేకుంటే అది మనిషిని కోతిలా చేసి ఆడిస్తుంది." అని నాకు హితోపదేశం చేసి, కృష్ణుడిలా పోజు పెడుతూ ఆఫీస్ కెళ్ళిపోయారాయన.

గాలి తీసేసిన బెలూన్‌లా కుర్చీలో కూలబడ్డాను. నా దృష్టి టీపాయ్‌మీదున్న పాతకాలపు, చిన్నసైజు ట్రంకుపెట్టెమీద పడింది . .

అది 'మా వారి నాయనమ్మ పెట్టెట. ఆవిడకీమనవడంటే (మావారు) బోల్డంత ప్రేమట

''నాయనా కిష్టుడూ. ఈ పెట్టె మనకి అచ్చివచ్చిందిరా. జాగ్రత్తగా ఉంచుకో. ఇది లక్ష్మీదేవిలాంటి పెట్టె'' అని ఈయనకిచ్చిందట.

పొద్దున్నే లేవగానే ఆయన ఆ పెట్టెనే ముందుగా చూస్తారు అది అక్కడ లేకపోతే, పాచి ముఖంతోనే దండకం ప్రారంభించి, ఇంట్లో అందరికీ మతులు పోగొట్టి, ఆంజనేయుడిలా కుప్పిగంతులేస్తూ ఇల్లంతా వెతికి, దాన్ని పట్టుకొచ్చి యథాస్థానంలో పెట్టుకుంటారు.

ఈ విషయంలో ఏ మాత్రం మినహాయింపు ఉండదు.

చేతులో అసలు డబ్బులాడని సమయంలో కూడా ఆ పెట్టెలో వెతికితే, కనీసం పాతిక రూపాయలన్నా దొరుకుతాయిట

''నా మొహం ఆ పెట్టేమన్నా డబ్బుల్ని పిల్లల్ని కన్నట్టు కంటుందా? ఎప్పుడైనా మనం గంట్లో దాచి, వాటి జోలికిపోకుండా, అవసరమొచ్చినప్పుడు వెతికితే . మనం పెట్టినవే మనకు దొరుకుతాయి

అలా వాటిని బీరువాలో నా చీరలకింద దాచి, మళ్ళీ వెతికితే కూడా అలాగే దొరుకుతాయండీ'' అని నేనెంత మొత్తుకున్నా వినరు. ఈ చెవితోనన్నా సొంతం వినకుండా, ఆ చెవితో వదిలేస్తారు

అదేం ఖర్మో! ఇంటి కొచ్చిన ప్రతి వాళ్ళ దృష్టీ, మిగిలిన అందమైన వస్తువులన్నీ వదిలేసి ఆ పెట్టెమీదే పడుతుంది అప్పుడు నా మొహం . . చూసి తీరాల్సిందేగానీ, మాటల్లో చెప్పటానికి బాగోదు.

''అదంతా నీ భ్రమ'' అని కొట్టిపారేస్తారాయన

నేనా ట్రంకు పెట్టె ఊహల్లో మునిగి ఉండగానే ఒకావిడ గబగబా నా దగ్గర కొచ్చింది.

లేచి నుంచుని ఆమె నాహ్వానించాను.

''మేం ఇంటి ఎదురుగా ఉన్న డాబాలో ఉంటామండీ. నా పేరు వారిజ. ఈరోజు మా పాప పుట్టినరోజు. సాయంత్రం నాలుగింటికి పేరంటానికి రండి.'' అంటూ కుంకుమ తీసి బొట్టు పెట్టింది.

తప్పకుండా రమ్మని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళింది.

ఏం ప్రజంటేషన్ తీసికెళ్ళాలి ?

పాప గదా... ఫ్రాక్ తీసుకుంటే ? ఆ పాప వయసెంతో నాకు తెలీదు. ఏ సైజులో తీసుకోవాలి ?

పాతిక రూపాయలు పెట్టి పళ్ళెమూ, ప్లేటూ కాని సైజులో ఉన్న ఓ స్టీల్‌ప్లేటు తెప్పించాను.

సాయంత్రం నాలుగయింది. అయిదయితే గానీ ఆయనా, పిల్లలూ రారు. ఈలోపున వెళ్ళొచ్చేస్తే సరి.

స్నానం చేసొచ్చాను. ఏం చీర కట్టుకోవాలి? బీరువాలో చీరలు లాగి మంచంమీద పడేశాను. చీర నచ్చితే జాకెట్ వెతుక్కోవాలి. జాకెట్ దొరికితే... దానిమీదకు మ్యాచయ్యే చీర నచ్చదు.

చివరికి పసుపుపచ్చని రంగుకు జరీ బోర్డరున్న బెనారస్ ఆర్గండీ చీర సెలెక్టు చేసుకున్నాను...

నాలుగుంబావుకు వారిజా వాళ్ళింటికెళ్ళాను.

పేరంటాళ్ళు ఓ పదిమంది మాత్రమే వచ్చారు. ఆరుగురి చేతిలో ప్రజంటేషన్లున్నాయి. మిగిలిన నలుగురూ ఖాళీగానే వచ్చారు.

''ఇహ ప్రారంభిద్దామా ?'' అన్నది వారిజ

''త్వరగా కానివ్వండి. పాపను పిలిచి కూర్చోపెట్టండి. హారతిద్దాం'' అన్నారంతా.

వారిజ లోపలికెళ్ళి ఓ ఖాళీడబ్బా, అప్పడాల కర్రా తెచ్చింది. అవెందుకో అర్థంకాలేదు నాకు.

వాటిని కూర్చోపెడుతుందా కుర్చీలో ? !

ఆ కర్రతో డబ్బామీద వాయిస్తూ ''ఇవ్వాళ ఏప్రిల్ ఫస్ట్. మా పాప పుట్టినరోజూ కాదు ఏంకాదు. మీరంతా బ్రహ్మాండమైన మేకప్‌తో ప్రజంటేషన్స్‌తోసహా వచ్చి ఫూల్సయ్యారు.'' అంటూ నవ్వసాగింది వారిజ

తెల్లబోయాను. ఆ రోజు ఏప్రిల్ ఫస్టని గుర్తులేదు. అయినా. . ముఖ పరిచయమన్నా లేని నామీద అంత పెద్ద జోక్ వేసినందుకు కాస్త కోపం వచ్చింది. నాకసలే ఉక్రోషం ఎక్కువ...

ప్రజంటేషన్స్ తేని నలుగురికీ ఈ విషయం ముందే తెలుసల్లే ఉంది. వాళ్ళూ నవ్వుతున్నారు.

మిగిలినవాళ్ళు నాలాగే వెర్రిముఖం వేసినా ... వాళ్ళకీ వారిజతో బాగా చనువల్లే ఉంది. ''ఎప్పుడో ఒకసారి నువ్వు మాకు దొరక్కుండా పోతావా ? అప్పుడు నీ సంగతి ఇంతకన్నా బాగా తేలుస్తాం.'' అంటూ నవ్వేశారు.

నేను చర్రున కుర్చీలోనుంచి లేచాను.

వారిజ ఖంగారుగా నా దగ్గర కొచ్చింది. ''సారీ కళ్యాణిగారూ, మిమ్మల్ని చిన్నపరచాలని కాదు. గాడ్ ప్రామిస్, మీతో పరిచయం చేసుకో

వాలనిపించింది. అంతలోనే ఇదీ వచ్చింది. మీరు దీన్ని సీరియస్‌గా తీసుకుంటారేమోనని ఓ పక్క భయపడుతూనే కాస్త సాహసం చేశాను క్షమించి, సరదాగా కలిసిపొండీ, ప్లీజ్'' అన్నది ప్రాధేయపూర్వకంగా

అందరి చూపుల్లోనూ అదే అభ్యర్థన!

ఇంక మొండిగా ఉండలేకపోయాను..

అరగంటలో అందరం కలిసిపోయి సరదాగా గడిపాం. ఆ రకంగా పరిచయమైన వారిజా,నేనూ ప్రతిరోజా కనీసం ఒక్కసారైనా చూసుకోకపోతే ఉండలేనంత క్లోజ్‌గా అయ్యాం

వారిజ భర్త విశ్వప్రసాద్. నేను వెళ్లినప్పుడు ఆయనుంటే వెనక్కొచ్చేసేదాన్ని

ఒక్కొసారి ''పర్వాలేదు ఇంట్లో కెళ్లండి నేను వెళ్లిపోతున్నాను'' చిరునవ్వుతో మర్యాదగా అని వెళ్లిపోయేవాడాయన

మా స్నేహమంతా వారిజకూ నాకూ మధ్యన్నే అది మగాళ్ల వరకూ పాకలేదు

*   *   *

గ్యాస్ అయిపోయింది వంటింట్లో స్టౌతో కుస్తీపడుతున్నా అందులో అది వత్తుల స్టౌకూడా కాదు అగ్గిపుల్ల గీసిపడేస్తే కాసేపట్లో అంటుకోటానికి

పంపుకొట్టాలి... పిన్నుకొట్టాలి. . గాలి తగలకుండా చూడాలి.. ఇంత చేసినా తోకలా ఒక పక్కనే మండుతోందది.

మనిషిలో మరో మనిషి

''అయిందా కాఫీ?'' అంటూ వచ్చారు గోపాలకృష్ణ.

''ఎక్కడవుతుందీ? ఈ వెధవ స్టౌ అంటుకుచస్తేగదూ?'' అన్నాను విసుగ్గా

''స్టౌ అంటించుకోటానికే నీకంత విసుగ్గా ఉందా! మా నాయనమ్మ కట్టెలపొయ్యిమీద పెట్టేది కాఫీ!''

''మీ తాతగారు మీలా గంట గంటకూ కాఫీ ఇమ్మని వేధించుకు తినేవారుకాదుటావిడని పొద్దున్నే ఒక్కసారి పొయ్యిమీద ఇత్తడి గిన్నెనిండా కాఫీకాచి, రెండు కంచుగ్లాసులనిండా ఇచ్చేస్తే మళ్ళీ తెల్లారి పొద్దుటిదాకా అడిగేవారు కాదట

మీరూ ఓకే అంటే... నేనుకూడా పొద్దున్నే పొయ్యంటించి కాఫీపెట్టి, మీకో గ్లాసెక్కువ... అంటే మూడు కంచుగ్లాసులనిండా ఇస్తాను...'' నా మాటలు పూర్తికాకుండానే అక్కణ్ణుంచి జారుకుంటున్న మావారిని చూస్తుంటే నవ్వాగలేదు.

''కల్యాణీ విజయకుమార్ వచ్చాడు ఇంకో కప్పు కాఫీ ఎగ్‌స్ట్రా పెట్టు'' అన్నారు మావారు హాల్లోనుంచి.

కాఫీ కలిపి, కప్పుల్లో పోసి పట్టుకెళ్ళి వాళ్ళకిచ్చాను.

''హలో, బావున్నారాండీ?'' అన్నాడు విజయకుమార్ మామూలుకన్నా కాస్త సీరియస్‌గా ఉన్నాడాయన.

''ఎవరిమీదన్నా పోట్లాడివచ్చారా?''అన్నాను తమాషాగా

అంతే.

ఒక్కసారిగా బరస్టయి పోయాడు.

వీక్లీ మడిచి పక్కన పడేశాడు

''నిన్నట్నుంచీ కొళాయి నీళ్ళు రావటల్లేదుగదండీ. ఈ రోజే కరెంటొచ్చింది. మోటారు ఇలా వేశామోలేదో అలాపోయింది కరెంటు

మా పనిపిల్లనో బిందెడు నీళ్లు తెమ్మని బిందె ఇచ్చాం. నీళ్ళుతెస్తూ మెట్లమీద ధన్‌మని బిందె పగలేసిందది. అది కాస్తా పచ్చడయింది నిన్ననే కొన్నాం స్టీలుబిందె!

''ఏం? కాస్త నిదానంగా తేలేవా? దీని ఖరీదు నీ జీతంలో విరగ్గోస్తాం.'' అన్నది నా మిసెస్.

''ఏటమ్మోవ్? ఇరగ్గోస్తావ్! నీ బిందె కాకుండా...నేనే కిందపడి కాలిరగ్గొట్టుకుంటే... నన్ను గుంటూరట్టుకెళ్ళి వయిద్దెం చేయించి, ఆ కర్చు నువ్వెట్టుకుంటావా? పోతేపోయింది బిందె. నే సల్లగున్నానని నేను మురుస్తున్నా.'' అన్నదది!

''ఎవరండీ వాళ్ళు నమాయకులన్నదీ? డబ్బుకోసం పడి చచ్చేవాళ్ళం మనం. వాళ్ళకెంత

తలలు రెండూ కలిసినప్పుడు
పేలకు లభిస్తుంది కొత్త నివాసం

స్కూలు గాని, ఇల్లు గాని, థియేటరు గాని కావచ్చు పేను వ్యాపించెందటానికి ఇదే అవకాశం

లైసిల్‌లో ఆల్కహాల్ లేదు
ఇతర పేల మందులవలే లైసిల్ ఇగిరిపోదు. ఇది మీ తల జుట్టులో ఉండే తేమను, పోషణనిచ్చే ముఖ్యమైన నూనెలను లాగేసి జుట్టు పొడిగా, బిరుసుగా తయారయేలా చేయదు చుండ్రు పట్టనివ్వదు.
లైసిల్ ఆయుర్వేద పద్ధతిలో రూపొందించిన నూనెలు గలది
సువాసనచిందే లైసిల్ పేలనూ, ఈళ్ళనూ చంపివేసే పనేగాక తలకు, జుట్టుకూ పోషణను సమకూర్చి చుండ్రు పెరగకుండా చేస్తుంది.
ఎందరెందరో డాక్టర్లు లైసిల్ వాడమని సలహా ఇస్తారు

సత్వరం సురక్షితం ఫలప్రదం

సుడానిల్స్
లైసిల్
సుగంధిత పేల సంహారిణి

సుడానిల్ కెమో ఇండస్ట్రీస్
గణేశ్ నగర్ చించ్‌వాడ్, పూనా-411 033

Expresso/SCI/80/TL

తపాలుద్వారా చిత్రకళ!

వర్ణం పూయ
చిత్రం చిత్రించ-
వలయునా?

25 సంవత్సరములకుపైగా
తమ నమ్మకమునకును శక్తికును పేరు పొందిన

సంతనుని
చిత్ర విద్యాలయము ద్వారా

తపాలుద్వారా తెలుగు, ఆంగ్లము, తమిళము, మళయాలం మొదలగు 5 బాషలలో ఇంటిలో ఉన్నట్లే తమ చిత్ర అనుభవమును శక్తిను ఉపయోగ పద్ధతిలో అభివృద్ధి చేయవచ్చు.

పూర్తి వివరములకు 90 పైసలు స్టాంపులతో మనవిచేయుము -

Santhanu's Chitira Vidyalayam
C/o CHITIRA KULLAN (P) Chintadripet, Madras-600 002

కేర్లెస్‌నెస్సే చూడండి. మనల్ని తినేసి వాళ్లు హాయిగా ఉంటారు ఏ సమస్యాలేకుండా.'' అన్నాడు విజయకుమార్.

''మీరు మరీ అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నారు. మీ దృష్టిలో వాళ్లకే సమస్యలూ లేవా ?'' వాదనకు దిగాను నేను.

''ఉండొచ్చు. కానీ.. వాళ్లు మన మధ్యతరగతి వాళ్ళలా సమస్యల్తో చావరు. ఉంటే తింటారు. లేకుంటే పడుకుంటారు. పస్తుల్ని క్యాజువల్‌గా తీసుకునేలా శరీరానికి శిక్షణనిస్తారు.

తిండి సమస్యే తీసుకుంటే...అది సంపాదించుకోటానికి వాళ్ళకెన్నో మార్గాలున్నాయి. ఏ మార్గంలో పయనించాలన్నా వాళ్లకి వెరుపుండదు.

అదే మధ్యతరగతి వాడైతే...

భేషజం అడ్డొచ్చి ఏ మార్గంలోనూ పోలేడు. ఓ పూట పస్తుండలేడు. ఆకలేస్తే పైకి చెప్పుకోలేడు. అన్నీ సమస్యలే నాడికి.

ఎన్నాళ్ళొచ్చినా ఆడపిల్లకు పెళ్ళి చెయ్యలేక బాధ. తన అసమర్థతకి విసిగి ఆ పిల్ల ఎవడితో నన్నా ఉడాయిస్తుందేమోనని భయం... పిల్లలకు డొనేషన్‌లు కట్టలేక... కట్టి చదివించపోతే, తనలాగా వాళ్ళ స్థితీ అత్తెసరులా ఉంటుందేమో, అది వంశపారంపర్య హక్కయిపోతుందేమోనని దిగులు .

కానుపుల్తో పీనుగులా అయిన భార్యకూ, ముసలి తల్లికీ మందులు కొనలేక బాధ ..

అలా ప్రతిక్షణం ఛస్తూ బతికేది వాడండీ, వీళ్ళకేం రోగం ?'' ఆవేశంగా అన్నాడాయన.

ఆయన ఉక్రోషం చూస్తుంటే నవ్వొస్తోంది నాకు.

ఆయనంతే, తన అభిప్రాయాలే సరైనవనే దృఢ నమ్మకంతో, వాటిని ఎదటి వాళ్ళమీద రాళ్ళవర్షంలా కురిపించేస్తాడు.

''మమ్మీ పాలు పొంగుతున్నాయి. స్టౌ ఆర్పెయ్యనా ?'' అన్నాడు అనిల్.

''బాబోయ్ వద్దు. దానిమీద కుక్కర్ పడేస్తానేకంగా. మళ్ళీ అంటించుకోలేను.'' అంటూ విజయకుమార్ బారినుంచి వంటింట్లోకి పారిపోయాను.

* * *

వారిజ మరో వారపత్రిక తెప్పిస్తుంది. నేను పత్రిక వీక్లీ తెప్పిస్తాను, ఇద్దరం వాటిని మార్చుకుంటూ ఉంటాం. వారిజ పుట్టింటి కెళ్ళింది.

అయినా... విశ్వప్రసాద్ వాళ్ళ ప్యూన్ రాఘవుల్ని పంపి, మా పత్రికలు తీసుకెడుతునే ఉన్నాడు. ఒకసారి...

''అమ్మా, ఇదిగో మీ పత్రిక. మా అయ్యగారిచ్చి రమ్మన్నారు'' అంటూ పత్రిక నా చేతికిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు రాఘవులు.

అది తీసుకుని యధాలాపంగా వాళ్ళ ఇంటి వేపు చూశాను. విశ్వప్రసాద్ గుమ్మంలో నిలబడి నన్నే చూస్తున్నాడు.

నేను లోపలికెళ్ళిపోయాను. పనంతా అయ్యాక పడుకుని, తీరికగా పత్రిక తెరిచాను. ఒక చీటీ జారిపడింది. ఏమిటి ? అనుకుంటూ దాన్ని తెరిచాను ... ఆ కాగితాన్ని పట్టుకున్న నా చేతివేళ్ళు గజగజా వణికాయి. చెవిలోంచి వేడి ఆవిర్లు ... రక్తప్రసార వేగం ఒక్కసారి పెరిగిపోయింది ...

అరడజను రైళ్ళు ఏక కాలంలో నా గుండెల్లోంచి పరుగెడుతున్నట్లున్నాయి.

కోపం ... బాధ ... భయం ... ఉక్రోషం ఒకేసారి బుస్సున పొంగాయి.

''కల్యాణీ,

ఈరోజు రాత్రి పదిగంటలకు మా ఇంటికి రండి. తలుపు దగ్గరగా వేసి ఉంచుతాను ప్లీజ్ ! మీ కోసం పరితపించిపోతున్నాను.

మీ

....

ఆ చీటీ ముక్కలుగా చెయ్యబోయి ఆగిపోయాను. ఏమనుకుంటున్నాడు వాడు ? నా గురించి ఏం తెలుసు ? నేనెప్పుడూ వాడితో సరిగ్గా మాట్లాడి కూడా ఎరగను ! ఇంత చీప్‌గా నా గురించి ఎలా ఆలోచించగలిగాడు ?

నా వంక ఎప్పుడూ కన్నెత్తి చూసినట్లయినా కనపడదు. పైకి ఎంతో పెద్ద మనిషిలా ఉంటాడు. మనిషిలో మరుగున ఉండే మృగాన్ని కనుక్కోటం ఎవరితరమూ కాదు.

మనిషిలో ఉండే ... పైకి కనుపించని ఆ మరో మనిషి మంచి మంచివాడు కావచ్చు . . నీచుడు కావచ్చు ...

ఈ చీటీ గోపాలకృష్ణకు చూపిస్తే ?

అమ్మో !

''నువ్వు చనువివ్వకపోతే వాడంత అడ్వాంటేజ్ ఎలా తీసుకుంటాడు ?'' అని తననే బ్లేమ్ చేస్తే ?

ఔను ! ప్రతి మగవాడూ అనే మాట ఇదే ! ఈ చీటీ ఆయనకు చూపిస్తే... చల్లగా సాగుతున్న సంసారంలో చిచ్చురేగుతుందేమో ! చేతులారా చేసుకున్నట్లు కాదూ ?

ఏం చెయ్యాలి ? దీన్ని చించేసి ఏమీ ఎరగనట్లుంటే సరి. వారిజతో స్నేహంకూడా తగ్గించుకుని, వాళ్ళింటి కెళ్ళటం పూర్తిగా మానెయ్యాలి.

కానీ... గాయపడ్డ మనసు అందుకు ఒప్పుకోటల్లేదు. నా పిరికితనాన్ని వాడు ప్రోత్సాహంగా తీసుకుంటే ?

నో ! ఏమైనాసరే. గోపాలకృష్ణకిది చూపించితీరాలి. ఏ శిక్షయినా . ఆయనద్వారా భరించటానికి సిద్ధమే. కిటికీ రెక్క కొద్దిగా తెరిచి, బయటకు చూశాను.

విశ్వప్రసాద్ కాలుగాలిన పిల్లిలా తిరుగుతున్నాడు వాళ్ళ వరండాలో. చూపులిటే ఉన్నాయి.

టక్కున తలుపు మూసేశాను

ఆ సాయంత్రం మామూలుగా, సరదాగా మాట్లాడుతున్న గోపాలక్రిష్ణను చూస్తుంటే... చీటీ చూపించనా వద్దా అనే ద్వైదీభావం మళ్ళీ నన్ను తినెయ్యసాగింది...

''ఏం ? అంత డల్‌గా ఉన్నావ్ ?'' అన్నారాయన.

''ఏం లేదు.'' అన్నాను మామూలుగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

రాత్రి ఏడు గంటలయింది...

పైన లైటేసుకు చదువుకోండని చెప్పి, పిల్లల్ని డాబామీదికి పంపి, చీటీ గోపాలక్రిష్ణకిచ్చి... తీర్పుకోసం ఎదురుచూసే ముద్దాయిలా నిలబడ్డాను. గుండెలు దడదడలాడుతున్నాయి.

నేనూహించినట్లు ఆయన నామీద విరుచుకు పడలేదు.

తలెత్తి చూశాను.

రాయిలా కఠినంగా ఉందాయన ముఖం.

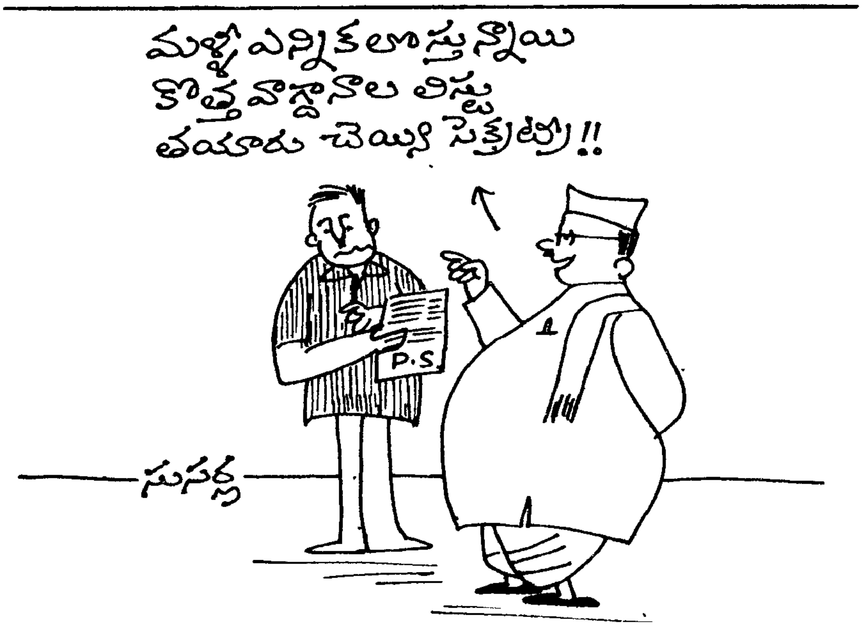

దృఢనిశ్చయం

—బులుసు వేంకటరమణయ్య

ఏదయినా ఒక పనిని సాధించవలెననే సంకల్పం ఉన్నా, దానికి తీరని ఆటంకం కలిగినప్పుడు, ఆ పనిని విడిచిపెట్టడం కానవస్తూ ఉంటుంది. అది మనోదౌర్బల్యాన్ని వెల్లడి చేస్తుంది. దృఢమైన నిశ్చయం కలవారు ఎట్టి గట్టి ఆటంకాలు వచ్చినా నిరుత్సాహపడక ఎన్ని కష్టాలు వచ్చినా నిరుత్సాహపడక ఆ పనిని సాధించియే తీరెదరు.

తన సతీమణి అయిన సతీదేవి యోగాగ్నిని కల్పించుకొని శరీరం విడిచిన పిదప శంకరుడు విరక్తుడై హిమవత్పర్వతంలో ఒకచోట తపస్సులో నిమగ్నుడైనాడు.

ఒకప్పుడు నారద మహర్షి హిమవంతుని వద్దకు వచ్చి, తండ్రి దగ్గర ఉన్న పార్వతిని చూచి ''ఈమె శివునకే భార్య కాగల''దని జోస్యం చెప్పాడు. ఋషి వాక్యం వ్యర్థంకాదని హిమవంతుని నమ్మకం. శివునే వివాహమాడాలని పార్వతీదేవి దృఢనిశ్చయం కాని ఆ మహేశ్వరుడు మన్మథుని భస్మం చేయగా, ఆమె కోరిక నిష్ఫలమయింది. అయినా, ఆమె మనస్సు మార్చుకోలేదు. తపస్సు చేసి, తన సంకల్పాన్ని సాధించాలని, ఆ శివుని గురించి ఘోర తపస్సు చేసింది. ఆకులనైనా ఆహారంగా తీసుకోక తపస్సు చేయడం వల్ల ఆమెకు ''అపర్ణ'' అనే ఖ్యాతి వచ్చింది.

ఆమె తపస్సు మహేశ్వరుణ్ణి సంతృప్తి పరిచింది. ఆమె మనస్సును పరీక్షించదలచి అతడు బ్రహ్మచారి రూపంతో ఆమె ఆశ్రమానికి వచ్చాడు పార్వతి వల్ల ఆతిథ్యం స్వీకరించిన తర్వాత ఆతడు ఆమెను చూస్తూ ''నీవు గొప్ప అందకత్తెవు. సంపదకు లోటు లేదు. గౌరవానికి గోపం లేదు నీ తపస్సుకు కారణం ఏమిటో చెప్పు'' అని అడిగాడు. ఆమె చెలికత్తె ''ఈమె మహేశ్వరుణ్ణి భర్తగా కోరినది. ఆయన మన్మథుణ్ణి భస్మం చేయడం వల్ల చక్కదనం చూచి, ఆయన తన్ను స్వీకరించడని గ్రహించి, తపస్సు చేసి, ఆ దేవుని మెప్పించదలచినది'' అని చెప్పింది. అప్పుడా బ్రహ్మచారి ''ఈమె శివుణ్ణా కోరింది ? ఆ ముక్కంటి వికారరూపుడు. కట్టుకొనుటకు గుడ్డలు లేక దిగంబరుడై ఉంటాడు. అతని జన్మను గురించి ఎవ్వరికీ తెలియదు. నివాసం శ్మశానం. ఈమె మనస్సు మార్చుకోవడం మంచిది'' అని శివుని నిందించాడు. పార్వతి కోపించి ''మహనీయుల తత్త్వం సామాన్యలకు తెలియదు. మహామహిమ సంపన్నుడగు ఆ దేవుని నిందించిన నీకేకాదు, ఆ నింద విన్న నాకూ పాపం కలుగుతుంది. ఒకవేళ నీవు చెప్పినట్లే ఆయన ఉన్నా, నా మనస్సు ఆయన నుండి మళ్లదు. మాట్లాక ఊరుకో'' అని చెప్పి, తానక్కడనుండి లేచి వెళ్లపోవడానికి సిద్ధపడింది. వెంటనే శివుడు నిజరూపంతో ప్రత్యక్షమై ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తూ ''నీవు నీ తపస్సుచే నన్ను కొనివేశావు. నేటి నుండి నేను నీ దాసుడను'' అని నవ్వుతూ అన్నాడు. తర్వాత పార్వతి ఆతని సతీమణియే కాక అర్ధాంగి కూడా అయింది.

గట్టి పట్టుదల వుంటే మనస్సు చలించదు. అనుకొన్న పని తప్పక నెరవేరుతుంది. ★

మనిషిలో మరో మనిషి

కళ్లు ఎర్రగా ఉన్నాయి. ఏదో భావాన్ని బలవంతంగా అదిమిపెడుతున్న ఛాయలు...

ఓ పదినిమిషాల తర్వాత లేచి చొక్కా వేసుకుని చెప్పులు తొడుక్కుంటుంటే ''ఎక్కడికి ?'' అన్నాను భయంగా.

''వాడింటికే''

''ఎందుకూ ? అక్కడేదైనా గొడవ జరిగితే... నలుగురూ పోగయితే ... అసహ్యంగా నా పేరు...'' గొంతు కేదో అడ్డం పడ్డట్టు ఆగిపోయాను. కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

''నీకేం పర్లేదు. ఉండు'' అంటూ నా బుజంతట్టి వెళ్లిపోయారాయన.

కిటికీలో నుంచి చూస్తున్నాను...

గోపాలక్రిష్ణ తలుపు తట్టగానే విశ్వప్రసాద్ తలుపు తీశాడు. ఈయన లోపలికెళ్లారు తలుపులు మూసుకున్నాయి.

అయిదు...పది... పదిహేను నిమిషాలైంది.

ఏంచేస్తున్నారు వాళ్లిద్దరూ లోపల ?

చచ్చేంత టెన్షన్‌గా ఉంది ... మనసేదో కీడును శంకిస్తోంది...ఏడుపొస్తోంది...

అరగంట తరువాత తలుపులు తెరుచుకొని బయట కొచ్చారు గోపాలక్రిష్ణ. విశ్వప్రసాద్ జాడలేదు.

కొంపతీసి...చంపేశారా ? మైగాడ్ !

ఆయన లోపలికి రాగానే ఆత్రంగా అడిగాను

''ఏమయింది ? '' అంటూ.

జేబులో నుంచి చీటీ తీసి చిన్న చిన్న ముక్కలుగాచేసి, డస్ట్ బిన్‌లో పడేసి, చేతులు కడుక్కొచ్చి బెడ్‌మీద కూర్చున్నారు.

''ఏమయిందండీ ? '' మళ్లీ అడిగాను.

''నన్నుచూసి తెల్లపోయాడు. ఈ చీటీ నువ్వు రాసిందేనా ? అన్నాను. అమాంతం నా మీదకు దూకి దాన్ని లాక్కోబోయాడు.

''పిచ్చి వేషాలెయ్యకు. చీరేస్తాను.''అంటూ దాన్ని జేబులోపెట్టుకున్నాను.

అసలే భయంతో సగం చచ్చి ఉన్నాడు నా పర్సనాలిటీ, ఉగ్రస్వరూపం చూసి జంకాడు.

కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాను.

''రమ్మన్నావుగా. ఎవరయితే ఏంలే అని నా భార్య బదులు నేనొచ్చాను. నువ్వు చెప్పిన టైంకన్నా ముందే వచ్చాను, నీకోసంగతి చెప్పాలని. ఒక పనిచేద్దాం.

నీ భార్య ఊరినుంచి రాగానే నా దగ్గరకు పంపు. అప్పుడు ఆలోచిద్దాం— అన్నాను.

వాడి ముఖం అవమానంతో ఎర్రబడింది.

ఆ ఉద్రేకంలో...కోపంలో వారిజ గురించి అనరాని మాటే అన్నాను. తన భార్యను పరాయి మగాడు అలా పిలిస్తే ఎంత నరకంగా ఉంటుందో వాడికి చవి చూపించాలనే ఆవేశంలో నా వివేకం కోల్పోయి అలా మాట్లాడాను.

''పరాయివాడి పెళ్ళాం చెట్టున కాసిన పండనుకోకు. చెప్పుతో తన్నిచ్చుకుంటావు. ఈ చీటీ ఫ్రేం కట్టించి పెడతాను. నీ పెళ్ళాం రాగానే దీన్ని ఆవిడకు నీ ప్రతాపానికి చిహ్నంగా చూపించి, ఆ తర్వాత నువ్వెలాంటి నీచుడవో సాక్ష్యంతో సహా అందరికీ వినిపించి ఆ పైన నీ అంతు తేలుస్తాను.'' అని దులిపేసి చక్కా వచ్చాను.

ఆ చీటీ తనకిచ్చెయ్యమనీ, తన భార్యకు చూపించొద్దనీ, పొరపాటయిందని ప్రాధేయపడ్డాడు.

చీటీ మాత్రం ఛస్తే ఇవ్వనన్నాను.'' అన్నారు గోపాలక్రిష్ణ.

ఆ తెల్లారినుంచీ విశ్వప్రసాద్ మళ్ళీ కనపడలేదు

ముందు సెలవుపెట్టి... ఆ తరవాత ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

సామానుకూడా ఎవర్నో పంపించి తెప్పించుకున్నాడు

చీటీ మా వారికి చూపించి మంచిపని చేశాను అనుకున్నాను. ఛస్తే ఇంకో ఆడదాని జోలికి పోడువాడు.

కానీ...ఆ టైమ్‌లో అందరు మగవాళ్ళూ గోపాలకృష్ణంత వివేకంగా ప్రవర్తించాలి గదా ! ? ! ★